

บทที่ 6

บทสรุป

การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระเรื่อง "การพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมบ้านเปียงหลวง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่" ดำเนินการโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research Method) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพของบ้านเปียงหลวงเพื่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และเพื่อหาแนวทางการพัฒนาที่เหมาะสมสำหรับการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ยั่งยืน โดยได้กำหนดขอบเขตในการศึกษาไว้ครอบคลุมประเด็นสำคัญที่เป็นองค์ประกอบด้านการท่องเที่ยว คือ (1) สิ่งดึงดูดใจด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว (2) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (3) สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการด้านการท่องเที่ยว

นอกจากประเด็นหลักทั้งสามข้อ ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษารวบรวมข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงที่น่าสนใจ และอยู่ในเส้นทางที่สามารถเชื่อมโยงกันได้กับบ้านเปียงหลวง ในการศึกษาครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตด้านพื้นที่ครอบคลุมพื้นที่ของบ้านเปียงหลวง หมู่ 1 ตำบลเปียงหลวง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลจากเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้อง นำมาวิเคราะห์ร่วมกับผลการศึกษาในภาคสนาม ซึ่งรวบรวมโดยการสำรวจ การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักมี 3 กลุ่มคือ กลุ่มประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่บ้านเปียงหลวง กลุ่มผู้นำชุมชน และกลุ่มเจ้าหน้าที่ของภาครัฐ ผลของการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

6.1 บริบททั่วไปของบ้านเปียงหลวง

บ้านเปียงหลวง เป็นชุมชนชายแดน ตั้งอยู่ติดพรมแดนบ้านปางก่าก่อ เขตรัฐฉาน ประเทศเมียนมาร์ การเดินทางเข้าถึงสามารถใช้ได้เฉพาะทางรถยนต์ เป็นเส้นทางลาดยางคดเคี้ยวไปตามไหล่เขา เหมาะสำหรับผู้นิยมขึ้นรถกระบะเพื่อชมธรรมชาติและวิถีชีวิตที่เรียบง่ายของชาวชุมชนท้องถิ่น บ้านเปียงหลวงมีประชากรทั้งหมด 1,868 ครัวเรือน อยู่ในเขตการปกครองขององค์การบริหารส่วนตำบลเปียงหลวง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวไทยใหญ่ที่อพยพมาจากเมืองต่างๆในรัฐฉาน ซึ่งเป็นอดีตรัฐไทยใหญ่ในประเทศเมียนมาร์ อีกส่วนหนึ่งเป็นชาวจีนฮ่อหรืออดีตทหารจีนคณะชาติก๊กมินตั๋ง รวมทั้งชาวจีนฮ่อที่อพยพหนีภัยสงครามจากลัทธิคอมมิวนิสต์ในจีนเข้ามา สมทบกับกลุ่มอดีตทหารจีนคณะชาติ ประชากรทั้งสองกลุ่มอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างสงบ ดำเนินชีวิตตามวิถีแห่งวัฒนธรรมประเพณีของกลุ่มตน

แต่ละกลุ่มจะมีกฎกติกาสังคมย่อยภายในกลุ่มตน และควบคุมโดยกติการวมที่กำหนดอย่างเป็นทางการของหมู่บ้านอีกชั้นหนึ่ง ชาวไทยใหญ่และจีนฮ่อจะมีความเชื่อมั่นในตัวของผู้นำสูง ประเด็นนี้เป็นเพราะว่า ชนทั้งสองกลุ่มผ่านการเรียนรู้จากบทเรียนของการต่อสู้ในอดีต พวกเขาสามารถอยู่รอดและดำรงเผ่าพันธุ์มาได้ เป็นเพราะความเข้มแข็ง สามัคคี และความศรัทธาในตัวผู้นำ จึงไม่ค่อยปรากฏปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆภายในกลุ่ม อาชีพหลักของชาวบ้านเปียงหลวงคือ การทำการเกษตร และค้าขาย ระบบเศรษฐกิจการค้าของบ้านเปียงหลวงจะได้เปรียบหมู่บ้านอื่นในอำเภอเดียวกันในด้านชัยภูมิที่ตั้งซึ่งเป็นเขตติดต่อกับรัฐฉาน ประชาชนทั้งสองฝั่งสามารถเดินทางติดต่อค้าขายกันโดยผ่านช่องผ่านแดนหลักแต่

6.2 การมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของบ้านเปียงหลวง

จากการศึกษาข้อมูลในภาคสนามนำมาวิเคราะห์ร่วมกับแนวคิดด้านการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและแนวคิดด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยวิธีการ SWOT Analysis เพื่อหา จุดแข็ง (Strength) จุดอ่อน (Weakness) โอกาส (Opportunity) และอุปสรรค (Threat) เพื่อเสาะหาศักยภาพในด้านการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและแนวทางในการพัฒนาบ้านเปียงหลวง ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ยั่งยืน พบว่าบ้านเปียงหลวง มีจุดแข็ง (Strength) ที่น่าสนใจ คือมีความหลากหลายในเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ของประชากร อันได้แก่ ไทยใหญ่ จีนฮ่อ รวมถึงกลุ่มชาวเขาเผ่าต่างๆในพื้นที่ใกล้เคียง อันนำมาสู่ความหลากหลายและความเข้มแข็งทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ นอกจากนี้บ้านเปียงหลวงยังมีสภาพทางภูมิศาสตร์ที่สวยงาม และยังมีลักษณะเกี่ยวกับการมีเส้นทางติดต่อกับรัฐฉานของประเทศเมียนมาร์ ซึ่งมีประวัติติดต่อกับชาวยาวนาน นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทั้งในเชิงประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติจำนวนมาก ประกอบกับปัจจัยสนับสนุนด้านการมีระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการที่จำเป็น เพียงพอที่จะรองรับด้านการท่องเที่ยวได้ จุดแข็งของบ้านเปียงหลวงที่มีอยู่ทั้งหมดนี้คือศักยภาพของชุมชนที่มีอยู่ในปัจจุบัน สะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวของบ้านเปียงหลวง สืบเนื่องจากแนวคิดด้านการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ยั่งยืน หมายถึงแนวคิดที่ต้องการให้ชาวชุมชนในพื้นที่ดำเนินการบริหารจัดการอย่างเหมาะสมกับทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ ดังนั้นการพัฒนาเพื่อให้บ้านเปียงหลวงเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนนั้น จะต้องมีการพัฒนาที่คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน และการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรมภายใต้ขีดความสามารถในการรองรับของ

ทรัพยากรการท่องเที่ยวในชุมชน เพื่อให้เกิดความยั่งยืนของแหล่งท่องเที่ยว อันเป็นไปตามหลักการของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

จุดอ่อน (Weakness) ของบ้านเปียงหลวงที่พบจากการศึกษาครั้งนี้ ประการแรกคือ เรื่องของบุคลากร ทั้งในส่วนขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และชาวชุมชนเอง ที่ยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว คำถามของชาวชุมชนและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่ยังไม่สามารถเสาะหาคำตอบที่ชัดเจนได้ก็คือ ชุมชนจะได้อะไรจากการท่องเที่ยว อันนำไปสู่การขาดความสนใจและความกระตือรือร้นในการพัฒนาการท่องเที่ยว ประเด็นนี้ถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญเพราะการเข้ามามีส่วนร่วมของชุมชน ในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวของตน ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จุดอ่อนประการที่สองคือการขาดสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวที่จำเป็นเบื้องต้น เช่น ศูนย์บริการข้อมูลทางการท่องเที่ยว และห้องน้ำสาธารณะสำหรับนักท่องเที่ยว เป็นต้น จุดอ่อนประการสุดท้ายที่ค้นพบจากการศึกษาครั้งนี้คือการขาดการประชาสัมพันธ์ ทำให้บ้านเปียงหลวงยังไม่เป็นที่รู้จักในเชิงของการท่องเที่ยวทั้งที่บ้านเปียงหลวงมีความพร้อมด้านปัจจัยดึงดูดทางการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม จุดอ่อนทั้งสามประการของบ้านเปียงหลวงที่พบจากการศึกษาครั้งนี้ เป็นปัญหาที่เกิดจากปัจจัยภายในชุมชน ซึ่งเป็นเรื่องที่ชาวชุมชนสามารถควบคุมได้ โดยอาศัยการช่วยเหลือจากองค์การภาครัฐและองค์กรเอกชน ที่สามารถให้การสนับสนุนในด้านความรู้ที่ถูกต้องเหมาะสม เกี่ยวกับการท่องเที่ยว รวมถึงวิธีการบริหารจัดการแหล่งทรัพยากรวัฒนธรรมของชุมชน ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ยั่งยืน

ส่วนปัจจัยภายนอกที่เป็นโอกาส (Opportunities) ซึ่งจะช่วยเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของบ้านเปียงหลวงให้ประสบความสำเร็จ โอกาสประการที่หนึ่งคือนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ของรัฐ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ที่เน้นการสนับสนุนการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว เพื่อให้สอดคล้องกับศักยภาพเชิงวัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ โดยไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ความชัดเจนด้านนโยบายของรัฐในข้อนี้ จะมีผลทำให้บ้านเปียงหลวงได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น โอกาสประการที่สองเกิดจากการมีโครงการพัฒนาตามพระราชดำริของสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ในพื้นที่ใกล้เคียง ซึ่งเป็นที่สนใจของสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ซึ่งถือเป็นโอกาสในการประชาสัมพันธ์บ้านเปียงหลวงให้เป็นที่รู้จักต่อสังคมภายนอกมากยิ่งขึ้น อันเป็นการกระตุ้นให้สังคมภายนอกเกิดความสนใจ และความต้องการเดินทางมาท่องเที่ยว โอกาสประการสุดท้ายคือความพร้อมของทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในชุมชน

อันได้แก่ความหลากหลายด้านชาติพันธุ์ และวัฒนธรรมที่สามารถนำมาเป็นต้นทุนในการพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของบ้านเปียงหลวงได้ทันที

ในส่วนของอุปสรรค (Threat) ของบ้านเปียงหลวงที่ค้นพบจากการศึกษาครั้งนี้ มี **หกประการ** ประการแรกคือด้านจุดที่ตั้งของบ้านเปียงหลวงอยู่ไกลจากตัวเมืองเชียงใหม่ ต้องใช้ระยะเวลาในการเดินทางถึงสามชั่วโมงครึ่ง หากเป็นการเดินทางท่องเที่ยวแบบไปเช้าเย็นกลับ นักท่องเที่ยวจะสูญเสียเวลาในการเดินทางไปถึง 7 ชั่วโมง ทำให้เวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยวจริงๆ มีน้อย และนักท่องเที่ยวอาจจะเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางเกินไป ทำให้การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของบ้านเปียงหลวงอาจถูกลดคุณค่าลงในความรู้สึกของนักท่องเที่ยว **ประการที่สอง** คือเรื่องกฎระเบียบของรัฐในการปิด-เปิด ช่องผ่านแดนหลักแต่ง ซึ่งมีการกำหนดไว้เพียงสัปดาห์ละ 3 วัน คือวันพฤหัสบดี วันศุกร์ และวันเสาร์ ทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาไม่ตรงกับกำหนดดังกล่าวไม่สามารถข้ามแดนไปชมฝั่งรัฐฉานได้ และการค้าขายแดนก็ทำได้ไม่ต่อเนื่อง **อุปสรรค ประการที่สาม** คือปัญหาเรื่องงบประมาณในการดำเนินการด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวสืบเนื่องจากบ้านเปียงหลวง เป็นเพียงเมืองชายแดนเล็กๆ ที่ยังไม่มีชื่อเสียงทางการท่องเที่ยว การเสนอโครงการพัฒนาเพื่อของบประมาณสนับสนุนจากภาครัฐ มักจะไม่ได้รับการตอบสนองที่ดีนัก (นายอำเภอเวียงแหง : สัมภาษณ์) เพราะงบประมาณที่มีอยู่มักจะถูกนำไปใช้ในการพัฒนาปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวอยู่แล้ว ขณะเดียวกันภาคเอกชนก็ยังมองไม่เห็นความคุ้มค่าในการลงทุนเชิงธุรกิจ **ประการที่สี่** คือปัญหาด้านภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยจากการที่บ้านเปียงหลวงเป็นเมืองชายแดนติดกับประเทศเมียนมาร์ ซึ่งชนกลุ่มน้อยต่างๆ เคลื่อนไหวอยู่ตามแนวตะเข็บชายแดน ซึ่งบางครั้งมีการปะทะกันของกลุ่มกองกำลังต่างๆ ในเขตเมียนมาร์ แต่วิธีการนำเสนอข่าวสารของสื่อมวลชนทำให้ภาพลักษณ์ของบ้านเปียงหลวงในสายตาของนักท่องเที่ยว กลายเป็นพื้นที่ซึ่งไม่ปลอดภัยต่อการท่องเที่ยว **อุปสรรคประการที่ห้า** คือปัญหาด้านยาเสพติด เนื่องจากเขตพรมแดนที่เป็นป่าเขาในฝั่งประเทศเมียนมาร์ เป็นฐานการผลิตและลำเลียงยาเสพติดของกลุ่มว้าแดง ซึ่งบ่อยครั้งที่มีการลำเลียงผ่านพื้นที่ของบ้านเปียงหลวง กองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในจึงต้องใช้มาตรการตั้งด่านตรวจค้นการเข้า-ออกพื้นที่บ้านเปียงหลวง เพื่อสกัดกั้นการลำเลียงยาเสพติด ทำให้ผู้ที่เดินทางมาท่องเที่ยวเกิดความรู้สึกในด้านลบ และ **อุปสรรคประการสุดท้าย** คือเรื่องปัญหามลภาวะที่อาจ จะเกิดขึ้นหากมีการเปิดเหมืองลิกไนต์เวียงแหง ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ขึ้นที่อำเภอเวียงแหง

ผลการศึกษาวิเคราะห์ศักยภาพของบ้านเปียงหลวง พบว่าบ้านเปียงหลวงมีจุดแข็งและโอกาส ที่จะสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนได้ แม้ว่าจะมี

จุดอ่อนอยู่หลายประการ แต่จุดอ่อนที่เป็นปัจจัยภายในของบ้านเปียงหลวง สามารถแก้ไขได้หากมีระบบการบริหารจัดการที่ดี ทั้งด้านของบุคลากรและทรัพยากรการท่องเที่ยว ส่วนอุปสรรคในการพัฒนา สามารถนำไปเป็นข้อมูลเพื่อการวางแผนเชิงกลยุทธ์ในการบริหารจัดการเพื่อพัฒนาให้บ้านเปียงหลวงเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ยั่งยืนต่อไป

6.3 แนวทางการพัฒนาที่เหมาะสมสำหรับการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

ผลของการศึกษาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของบ้านเปียงหลวง ที่นำมาวิเคราะห์ร่วมกับแนวคิดด้านการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และแนวคิดด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สามารถสรุปเพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาที่เหมาะสมกับบ้านเปียงหลวงสำหรับการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมดังนี้

1. ส่งเสริมและพัฒนากิจการนำเที่ยวทางวัฒนธรรมภายในชุมชนบ้านเปียงหลวง โดยอาศัยศักยภาพด้านความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในชุมชน คือความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ทั้งด้านงานประเพณี การละเล่น และวิถีการดำเนินชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ ความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวทั้งในส่วนที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นมา เช่น วัดวาอารามต่างๆ รวมถึงความน่าสนใจในการที่นักท่องเที่ยวสามารถข้ามพรมแดนไปเที่ยวชมสภาพความเป็นอยู่ของคนในฝั่งรัฐฉานได้ โดยการนำศักยภาพที่มีอยู่มาส่งเสริมจัดทำเป็นรายการนำเที่ยวในชุมชน ซึ่งอาจจะจัดเป็นรายการนำเที่ยวระยะสั้น โดยใช้เวลาเพียง 1 วัน

2. การจัดการท่องเที่ยวในรูปแบบโฮมสเตย์ (Homestay) เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่ชาวชุมชน รวมตัวกันดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ในรูปแบบของกลุ่มสมาชิกในชุมชนบริหารจัดการ และควบคุม โดยสมาชิก การท่องเที่ยวรูปแบบนี้ นักท่องเที่ยวจะสามารถพักแรมอยู่ร่วมกับชาวบ้าน โดยได้รับบริการด้านอาหาร การนำเที่ยว รวมถึงการศึกษาวิถีชีวิต และวัฒนธรรมของชุมชน ซึ่งแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในรูปแบบนี้ เป็นแนวทางที่สอดคล้องกับศักยภาพของชุมชนที่มีอยู่ ซึ่งเน้นจุดแข็งด้านความหลากหลายทางวัฒนธรรมของชุมชน และสอดคล้องกับแนวคิดด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนซึ่งมุ่งพัฒนาภายใต้ขีดความสามารถของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวในชุมชน โดยเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนและการกระจายรายได้อย่างทั่วถึงและเป็นธรรมและเป็นการพัฒนาตามความต้องการของคนในชุมชนเอง

3. การจัดเส้นทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ใกล้เคียงจากศักยภาพด้านการมีแหล่งวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในบริเวณพื้นที่ใกล้เคียง ทำให้สามารถจัดเส้นทางท่องเที่ยวเข้าเชื่อมโยงกัน โดยเริ่มจากเส้นทางสายแม่จา-เปียงหลวง ผ่านหมู่บ้านชาวเขาเผ่าต่างๆ ในอำเภอเวียงแหง และเชื่อมต่อไปยังหมู่บ้านมูเซอแกน้อย หมู่บ้านจันฮ่อหนองอูก ของอำเภอเชียงดาว และไปบรรจบกับจุดเริ่มต้นที่ทางหลวงหมายเลข 107 (ถนนเชียงใหม่ - ผาเงา)

4. การจัดเทศกาลดอกนางพญาเสือโคร่งบาน โดยกำหนดให้เป็นงานเทศกาลประจำปีของอำเภอเวียงแหง ทำการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในช่วงที่ต้นนางพญาเสือโคร่งออกดอกเต็มที่ คือประมาณเดือนมกราคม การส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยการนำเอกลักษณ์เด่นที่มีเฉพาะพื้นที่มานำเสนอนี้ ถือว่าเป็นการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับศักยภาพของทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ และเป็นแรงกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดความต้องการเดินทางมาท่องเที่ยวบ้านเปียงหลวงมากขึ้น

6.4 ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

ในการศึกษาเรื่อง การพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมบ้านเปียงหลวง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ภาครัฐควรที่จะเข้ามาส่งเสริมเพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในชุมชนบ้านเปียงหลวง เพื่อรองรับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว โดยการจัดฝึกอบรมให้ความรู้กับชาวชุมชนในเรื่องของการท่องเที่ยว ซึ่งให้เห็นถึงประโยชน์ที่จะเกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งกลุ่มพัฒนาการท่องเที่ยว โดยมีเจ้าหน้าที่ภาครัฐเป็นที่ปรึกษาด้านการบริหารจัดการ

2. ควรจัดให้มีการศึกษาดูงาน ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ของหมู่บ้านที่ประสบความสำเร็จในการใช้วัฒนธรรมเป็นจุดขาย เพื่อให้ชาวชุมชนได้รับความรู้ และเกิดแนวคิดในการจัดการ นำมาพัฒนาการท่องเที่ยวในบ้านเปียงหลวง

3. เพื่อเป็นการเพิ่มคุณค่าและสร้างความหลากหลายของรูปแบบการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของบ้านเปียงหลวง ควรมีการสร้างกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเพิ่มเข้าไป เช่น กิจกรรมการขี่ม้าชมทิวทัศน์บริเวณรอบๆหมู่บ้าน การถีบจักรยานเที่ยวชมสภาพความเป็นอยู่ของชาวบ้าน กิจกรรมการถ่ายภาพทิวทัศน์บริเวณหมู่บ้าน หรือการถ่ายภาพนักท่องเที่ยวในชุดเครื่องแต่งกายแบบจีนโบราณหรือเครื่องแต่งกายแบบไทยใหญ่ เป็นต้น

4. การบูรณะปรับปรุง หรือบำรุงรักษาโบราณวัตถุสถานต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวในบ้านเชียงหลวงหรือพื้นที่ใกล้เคียง ควรจะมีการปรึกษาผู้ที่มีความรู้ด้านโบราณคดี ศิลปะ สถาปัตยกรรม ก่อนที่จะลงมือทำการบูรณะ เพราะการดำเนินการโดยขาดความรู้ความเข้าใจจะเป็นการทำลายคุณค่าของสิ่งเหล่านั้นไปโดยไม่ตั้งใจ

6.5 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาเรื่องศักยภาพของบ้านเชียงหลวงสำหรับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนา ประเด็นที่อยากจะเสนอแนะสำหรับการศึกษากครั้งต่อไป คือ

1. ศึกษาเรื่องความคาดหวังของนักท่องเที่ยวต่อหมู่บ้านวัฒนธรรม
2. ศึกษาเรื่องความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการที่พักแบบโฮมสเตย์

ในหมู่บ้านวัฒนธรรม